

ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌-ເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດີເຊຍ - ພາກທີເກົ້າ

Jeff Pippenger

2025-12-11

ເລກເກົ້າ

ບັດນີ້ໃນຄຳນຳເຖິງພຣະຄຳໂຢເອນນີ້

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດທີ່ຈະສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້ບາງປະເດັນຈາກບົດຄວາມແປດຕອນທຳອິດ ແລະຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ
ພວກເຮົາຄວນຄາດໝາຍຫຍັງຈາກພຣະຄຳໂຢເອນ ເມື່ອບັດນີ້ພວກເຮົາຫັນມາພິຈາລະນາມັນໂດຍກົງຫຼາຍຂຶ້ນ
ແລະແນ່ນອນວ່າ ສິ່ງນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງອັນໃດກັບສົງຄາມແຫ່ງຮາຟິຍາ ແລະ ປານີຍຳ ໃນດານເອນ 11:11–16?

ພວກເຮົາໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງເພງແຫ່ງສວນອະງຸ່ນ ເພາະວ່າໃນຄຳພະຍາກອນ “ປະສົບການ” ຖືກແທນດ້ວຍ
“ເພງ”. ນີ້ເປັນລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສ໌ໜີນສ໌ພັນ ເມື່ອເຂົາຮ້ອງເພງຂອງໂມເຊ
ແລະຂອງພຣະເມສານອ້ຍ ຊຶ່ງເປັນພຽງວິທີຂອງໂຢເຮັນໃນການນຳສະເໜີເພງສວນອະງຸ່ນຂອງເອຊາຢາ. ຜູ້ພະຍາ
ກອນໃຫຍ່ທຸກຄົນເລີ່ມເປັນຂອງຕົນດ້ວຍການກ່າວໂທດຕ່ອິດສະຣາເອນເນືອງຈາກການກະບົດຂອງນາງ,
ຫຼືອາດກ່າວໄດ້ວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນໃຫຍ່ທຸກຄົນລ້ວນຮ້ອງເພງແຫ່ງສວນອະງຸ່ນເສຍກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍືນຍົນວ່າ
ເພງແຫ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງໂຢເອນໃນບົດທີໜຶ່ງ

ເປັນການເປີດເຜີຍອັນສຳຄັນທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບເພງແຫ່ງສວນອະງຸ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອາດກ່າວໄດ້ວ່າ

ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຕ້ອງຫຼື, ແຕ່ເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນນີ້

ກໍເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອມີຢູ່ໃນເຊີງຄຳພະຍາກອນ ທີ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນຮູບສັນຍາລັກໃນບົດໂຢເອນ

ບາກົດວ່າເປັນກຸນແຈ ຫຼືບາງທີອາດເປັນແກນສຳລັບກ້ານຫຼາຍກ້ານ.

ຄຳພະຍານຂອງໂຢເອນບໍ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອມກັບເສັ້ນຂະໜານອື່ນໆເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ຍັງເບີ່ງຄວາມໄດ້ກຳນົດຈຸດອ້າງອີງໜຶ່ງໄວ້,

ໂດຍສະເພາະຜ່ານສັນຍາລັກຂອງສວນອະງຸ່ນທີ່ຖືກທຳລາຍໃນບົດທີໜຶ່ງ,

ແລະອີກສອງບົດຕໍ່ມາທີ່ລະບຸທັງພາບຂອງສັດຮ້າຍໃນເວລາແຫ່ງການທົດສອບໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ

ແລະຍັງລະບຸພາບຂອງສັດຮ້າຍໃນເວລາແຫ່ງການທົດສອບສຳລັບໂລກດ້ວຍ.

ແລະທັງໝົດນີ້ຖືກຈັດວາງຢູ່ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງສວນອະງຸ່ນ,

ແລະສວນອະງຸ່ນນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນສວນອະງຸ່ນທີ່ມີຊີວິດ—ຖ້າຫາກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ.

ພວກເຮົາຍັງໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍສັນຍາລັກຂອງ

“ອີກດົນປານໃດ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະເຕືອນພວກເຮົາເຖິງຫຼັກການທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ກ່ຽວກັບ

“ອີກດົນປານໃດ” ເພື່ອເນັ້ນໜັກໃສ່ “ຫົນຍອດ” ຊຶ່ງເຄີຍເປັນ ແລະຍັງເປັນຮາກຖານແລະຫົນມຸມດ້ວຍ.

ການພັດທະນາອັນສົມບູນຂຶ້ນສຸດທ້າຍຂອງຂ່າວສານ Midnight Cry ທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່ໃນບັດນີ້ແມ່ນ

“ຫົນຍອດ.” ບົນພື້ນຖານເຫຼົ່ານັ້ນ ຫົນຍອດນັ້ນຄືອັນມະນີຂອງ Miller

ທີ່ສ້ອງປະກາຍສະຫວ່າງກວ່າເດີມສົບເທົ່າດັ່ງໃນເບື້ອງຕົ້ນ.

ອີງຕາມ “ພຣະລາຊກິດອັນອັດສະຈັນ” ຂອງພຣະເຈົ້າ ສົງສູງສຸດທ້າຍຄື

ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງປ່ຽນຜ່ານຈາກປະສົບການແບບ Laodicean ໄປສູ່ປະສົບການແບບ

Philadelphian ຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ປະຊາຊົນນັ້ນກາຍເປັນອົງທີ 8 ຊຶ່ງອອກມາຈາກ 7

ແລະຍັງເປັນເວລາທີ່ພວກເຂົາປ່ຽນຜ່ານຈາກຄຣິດຈັກຜູ້ຕໍ່ສູ້ໄປສູ່ຄຣິດຈັກຜູ້ມີໃຊ້.

ການປ່ຽນຜ່ານນີ້ແຫຼະແມ່ນຫົນຍອດ.

ການປ່ຽນຜ່ານນີ້ສຳເລັດລົງເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຍືນແລະໄດ້ເຫັນຂ່າວສານ “ຫົນສຸດຍອດ” ແລະມັນເປັນສົງຄາມສະຈັນໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ຂ່າວສານຂອງ “ຫົນສຸດຍອດ” ແມ່ນຈຸດສູງສຸດ ເພາະມັນນຳເອົາຄວາມຈິງເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກທັງໝົດຂອງ “ຫົນສຸດຍອດ” ມາຮວມເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ. ຂ່າວສານເລື່ອງ “ເຈັດເທືອ” ແມ່ນຫົນຮາກຖານຂອງ Miller ແລະມັນຖືກກຳນົດໃຫ້ເປັນຫົນສຸດຍອດຂອງຂະບວນການ Millerite. Pentecost ເປັນຫົນສຸດຍອດຂອງລະດູການ Pentecostal ເໝືອນດັ່ງທີ່ Midnight Cry ເປັນຫົນສຸດຍອດຂອງຂະບວນການ Millerite ຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ ແລະ ອົງທີສອງ.

ເປັນຈຸດສູງສຸດ ຫຼື ສົມພາຍຂອງໄລຍະເວລາ 46 ປີ
ທິພອນຄຣິດໄດ້ກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານແຫ່ງມົນເລໂຮທ໌ຂອງທູດອົງທີໜຶ່ງແລະອົງທີສອງນັ້ນ, ສົມພາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງກາຍເປັນສົມພາຍຮາກຖານສຳລັບພຣະລາຊກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງໜຶ່ງແສນສັກກະພັນສີເພັດຄົນ. ສົມພາຍຮາກຖານນັ້ນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1844 ເປັນແສງສະຫວ່າງເພື່ອສ້າງແຈ້ງເສັ້ນທາງໄປສູ່ສະຫວັນ, ແລະດ້ວຍເຫດນີ້ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນບ່າຍຂອງໂລກຈຶ່ງຕ້ອງກັບຄືນໄປຫາ “ເສັ້ນທາງເກົ່າ” ເພື່ອຈະໄດ້ພົບການພັກສະຫງົບ.
ຖ້າແລະເມື່ອພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາປະຫວັດສາດຂອງພວກບຸກເບີກມົນເລໂຮທ໌, ພວກເຂົາຈະພົບວ່າ ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ ເປັນຈຸດສູງສຸດຂອງປະຫວັດສາດຮາກຖານ. ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນເປັນການສຳແດງແຫ່ງການເທລົງມາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອຈົດວິນຍານໜຶ່ງກັບຄືນໄປຫາ “ເສັ້ນທາງເກົ່າ” ແລະພົບ “ແສງສະຫວ່າງອັນສົດໃສ” ທີ່ໄດ້ຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ຈຸດຮາກຖານຂອງເສັ້ນທາງນັ້ນ, ເຂົາຍ່ອມພົບສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ຊຶ່ງເຢຍຣົມຍົາໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ “ການພັກສະຫງົບ.”

“ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງອັນແຈ້ງຈັກຖືກຕັ້ງໄວ້ທາງຫຼັງພວກເຂົາຢູ່ຕອນຕົ້ນຂອງເສັ້ນທາງ, ຊຶ່ງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າແມ່ນ ‘ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.’
ແສງສະຫວ່າງນີ້ສ້າງສະຫວ່າງຕະຫຼອດຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ.”

“ຖ້າພວກເຂົາຈ້ອງຕາຢູ່ທິພອນເຢຊູຢ່າງແນ່ນອນ, ຜູ້ຊົງຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນະຄອນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ບອດໄພ. ແຕ່ບໍ່ດົນ ບາງຄົນກໍ່ເກີດຄວາມເມື່ອຍອ່ອນ, ແລະເວົ້າວ່າ ນະຄອນນັ້ນຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍ, ແລະພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າຄົງໄດ້ເຂົ້າໄປແລ້ວກ່ອນນີ້. ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍ່ຈະຊົງໝູນໃຈພວກເຂົາໂດຍການຍົກພຣະກອນຂວາອັນມີສີ່ຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ, ແລະຈາກພຣະກອນຂອງພຣະອົງກໍ່ມີແສງສະຫວ່າງສ້ອງອອກມາ ໃບກພັດຢູ່ເໜືອຄະນະຜູ້ຄອຍຖ້າການສະເດັດມາ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ‘Alleluia!’
ຄົນອື່ນໆໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ທາງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງບຸນບຳມ, ແລະເວົ້າວ່າ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກເຖິງປານນັ້ນ. ແສງສະຫວ່າງທາງຫຼັງພວກເຂົາກໍ່ດັບລົງ, ປະຖົມໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດສົມເຊີຍ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ສະດຸດ, ສູນເສຍການເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະພຣະເຢຊູ ແລະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກເບື້ອງລຸ່ມທີ່ມືດມົນ ແລະຊົ່ວຮ້າຍ.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ຫົນຍອດສຸດຂອງປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລໂຮທ໌
ແມ່ນຫົນຮາກຖານສຳລັບປະຫວັດສາດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສັກກະພັນສີເພັດ.
ນັບແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສາມອົງໃນປີ 1798 ຈົນເຖິງເວລາທີ່ຄຣິສຕະຈັກຜູ້ມີໄຊຖືກຍົກຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການຊຳລະສະຖານນະມັດສະການສຳເລັດລົງໃນຍາມກົດໝາຍວັນອາທິດ ເສັ້ນທາງນັ້ນຖືກສ້າງແຈ້ງດ້ວຍຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ, ເພາະຄຳອຸປະມານນັ້ນເວົ້າເຖິງຂະບວນການແອດເວັນຕົດ, ແລະເຖິງວິທີທິພອນເຈົ້າຊົງຍົກຊົນຊາດໜຶ່ງຂຶ້ນ

ໃຫ້ສະທ້ອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ

ໃນຂະນະທີ່ໂລກແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດຊາດກຳລັງປົດລົງ ໃນວົກກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ຕາມທາງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູກຳລັງຊົງນຳພາ ແລະ

ພຣະອົງຍັງຄົງຊົງເຮັດໃຫ້ທາງນັ້ນສະຫວ່າງຂຶ້ນໂດຍການຍົກພຣະກອນຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ

ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳພໍໃນຕອນຕົ້ນຂອງທາງ ແລະ

ມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳພໍໄປສູ່ຕອນປາຍຂອງທາງ. ພຣະເຢຊູໃນຖານະ Alpha ແລະ Omega

ຊົງສຳແດງຕອນຈົບໄວ້ກັບຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ແສງສະຫວ່າງທຸກໆສອງປາຍຂອງທາງນັ້ນ

ຄືຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ.

ທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ແລະໄດ້ປະກາດວ່າ

ຊົວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, “ກ່າວວ່າ ...

ຊົວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.” ຊົວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ແລະເມື່ອມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ,

ການອະພິເສກສົມລົດລະຫວ່າງພຣະຄຣິດກັບເຈົ້າສາວໃໝ່ຂອງພຣະອົງ—ຂະບວນການ Adventism ແບບ Millerite ແຫ່ງ Philadelphia—ກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ. ພຣະຄຣິດຈະຊົງເຂົ້າພິທີອະພິເສກສົມລົດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ

1844 ແລະຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ຫາ 1844 ເຈົ້າສາວກໍໄດ້ຖືກຈັດຕຽມໃຫ້ພ້ອມ. ເຈົ້າສາວນັ້ນເປັນແຫ່ງ

Philadelphia, ເພາະບໍ່ມີການກ່າວໂທດໃດໆເໝືອດເຈົ້າສາວຂອງພຣະຄຣິດ,

ເພາະນາງໄດ້ຈັດຕຽມຕົນເອງໃຫ້ພ້ອມ—ນາງບໍ່ລົງສູດ. ການປະກາດເລື່ອງການພິພາກສາ

ແມ່ນການປະກາດເລື່ອງການອະພິເສກສົມລົດຕັ້ງແຕ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798

ຊົງໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.

ແສງສະຫວ່າງພື້ນຖານ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຫຼິ້ນຍອດສຸດທ້າຍສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງມົນເລໂຮທ໌

ແມ່ນຂ່າວສານທີ່ປະກາດເລື່ອງການອະພິເສກສົມລົດ—ຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry. Midnight Cry

ເປັນທັງພື້ນຖານ ແລະ ຫຼິ້ນຍອດສຸດທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງ

ພ້ອມທັງຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂຮທ໌, ແລະ ຫຼິ້ນຍອດສຸດທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂຮທ໌

ກໍເປັນຫຼິ້ນພື້ນຖານຂອງປະຫວັດສາດຂອງໜຶ່ງແສນສະຕະວັດສີ່ພັນ ພ້ອມກັບເປັນຫຼິ້ນຍອດສຸດທ້າຍອີກດ້ວຍ.

ການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຈະສຳເລັດເມື່ອຫຼິ້ນຍອດສຸດທ້າຍຖືກວາງລົງ, ແລະ ວຽກງານໃນການວາງຫຼິ້ນ

“ອັນມະຫັດສະຈັນ” ກໍອັນສຸດທ້າຍນັ້ນ ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເດືອນກໍລະກົດ 2023.

ມີການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຫຼາຍປະການທີ່ຈະປະກອບກັນເປັນຫຼິ້ນຍອດ,

ແຕ່ຫຼິ້ນຍອດນັ້ນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສູງສຸດຂອງຂ່າວສານໜຶ່ງດ້ວຍ.

ເພິ່ນເຕຣອສເປັນຫຼິ້ນຍອດຂອງຂ່າວສານໃນລະດູການເພິ່ນເຕຣອສ, ດັ່ງທີ່ແສງສະຫວ່າງຂອງ “ເຈດີເທືອ”

ທີ່ມາຜ່ານບາກກາຂອງ Hiram Edson ໃນປີ 1856 ເປັນຫຼິ້ນຍອດທີ່ຖືກມຸ່ງໝາຍໄວ້ສຳລັບຂ່າວສານຂອງ

Miller, ເພາະວ່າຄວາມຈິງພື້ນຖານປະການທຳອິດທີ່ Miller ຄົ້ນພົບຄື “ເຈດີເທືອ.” ໃນປີ 1856,

ການປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງໃໝ່ແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຫຼິ້ນຍອດ

ທຽບເທົ່າກັບການເລືອກທີ່ຈະຕາຍຢູ່ໃນຖົນກັ່ນດານຂອງ Laodicea,

ດັ່ງທີ່ວິສາເກດໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ກະທຳຕະຫຼອດໄລຍະສີ່ສິບປີ. ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກວ່າ ເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023 ແມ່ນ

1856, ເປັນຈຸດຫັ້ນບ່ຽນຈາກ Philadelphia ໄປສູ່ Laodicea ໃນປະຫວັດຂອງພວກ Millerite

ແລະເປັນການຫັ້ນກັບຈາກ Laodicea ໄປສູ່ Philadelphia ໃນປະຫວັດຂອງໜຶ່ງແສນສະຕະວັດສີ່ພັນ.

ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ອະພິເສກກັບຢັງຫຼີບໍ່ລົງສູດໃນປີ 1844, ເພາະນາງເປັນຝ່າຍ Philadelphia

ແລະພຣະອົງຈະອະພິເສກກັບເຈົ້າສາວຈາກ Philadelphia ໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ. ແຕ່ກ່ອນອັນ

ນາງຈະຕ້ອງຈັດຕຽມຕົນເອງໃຫ້ພ້ອມ. ທ່ານພ້ອມແລ້ວຫຼືບໍ່?

ຍ່າຍ້ານ, ຝຽນອ້ອມເອີຍ; ເພາະວ່າເປັນຄວາມພໍພະໄທອັນດີຂອງພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ
ທີ່ຈະປະທານອານາຈັກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ລູກ 12:32.

ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອະພິເສກກັບເຈົ້າສາວທິພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ໃຫ້ພ້ອມເພື່ອຕິດຕາມພຣະອົງເຂົ້າສູ່ປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ທູດສະຫວັນອົງທຶສາມເປັນຕົວແທນ, ແຕ່ພໍ່ຮອດປີ 1863 ປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ຖືກເບນອອກເຂົ້າສູ່ຖິ່ນກັນດານຂອງ Laodicea. ປະຫວັດຕັ້ງແຕ່ປີ 1844 ຈົນເຖິງ 1863 ເປັນຕົວແທນເຖິງຊ່ວງເວລາຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ພາບປະກອບຂອງພວກພົມມະຈາຣ໌ໃນຊ່ວງເວລາຂອງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ພວກພົມມະຈາຣ໌ນັ້ນແມ່ນເຂົ້າສາລີ ແລະ ຫຍໍ້ລ້ານທຶກາລັງຖືກແຍກອອກໂດຍຂ່າວສານທີ່ມີທູດສະຫວັນເປັນແບບຢ່າງ—ເພາະວ່າບັນດາທູດສະຫວັນນັ້ນເປັນຜູ້ກະທຳວຽກແຫ່ງການແຍກ.

“ຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ. ທູດສະຫວັນຜູ້ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ພາລະກິດຂອງລາວເປັນສິ່ງທີ່ນຳຄວາມຍ້ານກົວ. ພັນທະກິດຂອງລາວເປັນສິ່ງທີ່ນຳຄວາມຄາລົບຢ່າງຍິ່ງ. ລາວເປັນທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ຈະຄັດເລືອກເຂົ້າສາລີອອກຈາກຫຍ້າລະຫວ່າງເຂົ້າ, ແລະປະທັບຕາ ຫຼື ມັດຮອບເຂົ້າສາລີນັ້ນໄວ້ສຳລັບຢັ້ງສະຫວັນ. ບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວນຄອບງຳຈົດໃຈທັງໝົດ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທັງໝົດ.’”
Early Writings, 119.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 14 ແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງຜົນລະດູປາຍ
ຊຶ່ງແຍກແລະຜູກມັດຄົນສອງຈຳພວກເຂົາໄວ້.

“ແກ່ໃຍຮັນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍພາບແຕກການທີ່ລືກຊຶ້ງແລະນຳສະທ້ອນໃຈ
ກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ທ່ານໄດ້ເຫັນສະພາບ, ອັນຕະລາຍ, ການຕໍ່ສູ້
ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໃນທຸລະກິດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທ່ານໄດ້ບັນທຶກຂ່າວສານສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການກ່ຽວເກັບຂອງໂລກສຸກງອມ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຂົ້າພ້ອມສຳລັບຢັ້ງສະຫວັນ ຫຼື ເປັນມັດຟົນສຳລັບໄຟແຫ່ງການທຳລາຍ.
ເລື່ອງທັງຫຼາຍທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ທ່ານ
ໂດຍສະເພາະສຳລັບຄຣິສຕະຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ຈະຫັນອອກຈາກຄວາມຜິດໄປສູ່ຄວາມຈິງ
ຈະໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບພະຍັນຕະລາຍແລະການຕໍ່ສູ້ທີ່ຢັ້ງຢືນນຳພວກເຂົາ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈຳເປັນຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມມືດ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງເທິງໂລກ.” The Great
Controversy, 341.

ສົງທິເປັນ “ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ” ນັ້ນແຫຼະ ໃນຄົນລຸ້ນນີ້ ຄື
“ຂ່າວສານບົດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການເກັບກ່ຽວສຸກງອມ,”
ແລະເປັນສົງທິແຍກຄົນທັງສອງຈຳພວກອອກຈາກກັນ. ວຽກງານນັ້ນກໍເປັນວຽກງານຂອງ
“ຊາຍຜູ້ຖືໂປງປັດຝຸ່ນ” ຈາກຄວາມຜັນຂອງ Miller ດ້ວຍ.

“ພັດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ,
ແລະພຣະອົງຈະຊຳລະລາບນວດເຂົ້າຂອງພຣະອົງໃຫ້ສະອາດໝົດສົ້ນ,
ແລະຈະຮອບຮອມເຂົ້າສາລີຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຍັງ.’ ມັດທາຍ 3:12. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນເວລາແຫ່ງການຊຳລະ.
ໂດຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແກບກຳລັງຖືກແຍກອອກຈາກເຂົ້າສາລີ.
ເພາະວ່າພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອອດດີແລະຄວາມເຫັນວ່າຕົນຊອບທຳເກີນໄປທີ່ຈະຮັບຄຳຕຳໜິ,
ຮັກໂລກຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຍອມຮັບຊີວິດແຫ່ງຄວາມຖອມຕົນ, ຫຼາຍຄົນຈຶ່ງຫັນໄປຈາກພຣະເຢຊູ
ທຸກມື້ນີ້ຫຼາຍຄົນກໍຍັງກະທຳແບບດຽວກັນ. ໃນປະຈຸບັນ ຈິດວິນຍານທັງຫຼາຍກຳລັງຖືກທົດສອບ
ເໝືອນດັ່ງພວກສາວິກເຫຼົ່ານັ້ນໃນທຳມະສາລາທີ່ກາເປີນາອຸມ. ເມື່ອຄວາມຈິງຖືກນຳມາປະທັບໃສ່ດ້ວຍໃຈ,
ພວກເຂົາກໍເຫັນວ່າຊີວິດຂອງຕົນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບນຳພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາເຫັນຄວາມຈຳເປັນແຫ່ງການປ່ຽນແປງຕົນເອງຢ່າງສົມເຊີຍ;

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຕຳລາໃຈຈະຮັບເອົາວຽກງານແຫ່ງການປະຕິເສດຕົນເອງນັ້ນ. ເຫດສະນັ້ນ ເມື່ອບາບຂອງພວກເຂົາຖືກເປີດເຜີຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງໂກດຮ້າຍ. ພວກເຂົາຈາກໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນເຄືອງ, ເໝືອນດັ່ງພວກສາວົກທີ່ລະເຜີຍໄປ ໂດຍບໍ່ມີພົມພາວ່າ, ‘ຖ້ອຍຄຳນັ້ນກັບກັນໄປ; ໃຜຈະຟັງໄດ້?’” The Desire of Ages, 392.

ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ໃນປີ 1844 ເຄື່ອງໝາຍທາງ ແລະ ເຫດການຕ່າງໆ ຈົນເຖິງປີ 1863 ເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ທ່ານຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງ 1844 ຈຶ່ງແມ່ນ 9/11?

ຂໍ້ຮຽນຂອງຊົດເຖີໄວທ໌ໄດ້ຊີ້ແຈງຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ທຸດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແຕ່ກໍໄດ້ມາເຖິງອີກໃນປີ 1888 ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງ 9/11. ສັງຄົມສຳຄັນຍັງກວ່ານັ້ນຄື ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງໝົດໄດ້ແຍກກັນຈາກປະຫວັດສາດແຫ່ງຂອງ 9/11 ໄປຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ; ດັ່ງນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄຳພະຍາຍາມຂອງສອງຫຼັກສາມຄົນ, ແຕ່ເປັນຄຳພະຍາຍາມອັນເປັນເອກະພາບຂອງພະຍາຍາມທຸກຄົນຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ຊ່ວງຈາກ 9/11 ເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ແມ່ນໄລຍະເວລາທີ່ “ຜົນຂອງນິມິດທຸກຢ່າງ” ສຳເລັດລົງ.

ປະຫວັດຂອງການມາເຖິງແລະການສິ້ນສຸດຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມແມ່ນຈາກປີ 1844 ຫາ 1863 ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງຊ່ວງເວລາຂອງພຣະກິດອັນນຳອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ປະຫວັດນັ້ນຍັງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຊ່ວງ 1840 ຫາ 1844 ດ້ວຍ, ແລະໃນເສັ້ນນັ້ນ 1840 ແມ່ນອາລະຟາ ແລະ 1844 ແມ່ນໂອເມກາ. ໃນເສັ້ນຂອງ 1844 ຫາ 1863, 1844 ແມ່ນອາລະຟາ ແລະ 1863 ແມ່ນໂອເມກາ. 1844 ເປັນທັງອາລະຟາ ແລະ ໂອເມກາ.

ໄມ້ກ້າງແຂນສອດຄ່ອງກັບປີ 1844, ແລະອັນຟາແລະໂອເມກາໄດ້ຫຼັງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ. ຈາກ 9/11 (1840) ພວກເຮົາເຫັນວ່າ

ພຣະນິມິດບົດທີສິບໄດ້ນຳສະເໜີປະຫວັດສາດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອໂຢຮັນກິນບົມນ້ອຍໃນປີ 1840 ແລະຕໍ່ມາເກີດຄວາມຜິດຫວັງໃນທ້ອງຂອງເຂົາໃນປີ 1844. ການກິນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ; ທ້ອງເປັນເຄື່ອງໝາຍບອກຈຸດສິ້ນສຸດ. ຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທີສິບເປັນຕົວແທນເຖິງປະຫວັດສາດນັ້ນທີ່ຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ.

ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາບົມນ້ອຍນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທຸດສະຫວັນ ແລະກິນມັນເສຍ; ແລະໃນບາກຂອງຂ້ານ້ອຍມັນຫວານດັ່ງນ້ຳເຜີ້ງ; ແລະເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນມັນແລ້ວ, ທ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຂົມ. ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງພະຍາກອນອີກຄັ້ງໜຶ່ງຕໍ່ໜ້າຊົນຊາດຫຼາຍປະຊາຊົນ, ຫຼາຍປະເທດ, ຫຼາຍພາສາ, ແລະກະສັດທັງຫຼາຍ. ພຣະນິມິດ 10:10, 11.

ພຣະນິມິດ ບົດທີ 10 ແລະ ຮາບາກຸກ ບົດທີ 2

ເປັນສອງບົດທີ່ເປັນພະຍາຍາມຕໍ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຈາກປີ 1840 ເຖິງ 1844. ປະຫວັດສາດຈາກປີ 1844 ເຖິງ 1863 ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈຸດໝາຍແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງ ຕາມດ້ວຍການກະຈັດກະຈາຍ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຕາມດ້ວຍການຮອບຮວມ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ

ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກສິ້ນສຸດລົງ ເມື່ອຕາຕະລາງທີສອງໄດ້ຖືກພິມໃນປີ 1849 ແລະເຜີຍແຜ່ອອກໄປຕ່າງປະເທດໃນປີ 1850.

ຊ່ວງເວລາຂອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກແມ່ນຈາກເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842 ເມື່ອແຜນພູມປີ 1843

ໄດ້ຖືກຈັດພິມ ແລະຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງບ່ອນທີ່ມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ

ດ້ວຍການຈັດພິມຕາຕະລາງໜຶ່ງໃນສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ. ແຜນພູມປີ 1843 ແມ່ນອັນອາລະຟາ ແລະ ແຜນພູມປີ 1850 ແມ່ນອັນໂອເມກາ.

ໃນປີ 1856 Hiram Edson ໄດ້ຂຽນບົດຄວາມເປັນລູກໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ຍົກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ William Miller ກ່ຽວກັບ “ເຈດໂວລາ” ໄປສູ່ລະດັບໃໝ່. ຜົນງານຂອງ Edson ແມ່ນ omega ຂອງຜົນງານຂອງ Miller ໂດຍນຳຄວາມຈິງອັນເປັນຮາກຖານຂອງ Miller ໄປສູ່ຕາແໜ່ງຂອງຫົນຍອດ ຊຶ່ງມີຈຸດປະສົງເພື່ອເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແສງສະຫວ່າງຂອງ Miller ກ່ຽວກັບ “ເຈດໂວລາ” ແມ່ນ alpha ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງ Edson ກ່ຽວກັບ “ເຈດໂວລາ” ແມ່ນ omega.

ໃນປີ 1863 ຂະບວນການນັ້ນໄດ້ບຸ້ນສະພາບເປັນຄຣິດຈັກ ຊຶ່ງໃນທຸລະກິດຈະກຳໃຫ້ເກີດຂະບວນການໜຶ່ງອອກມາຈາກຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ ໃນທຳນອງດຽວກັນກັບທຸລະກິດເລີ່ມໄດ້ອອກມາຈາກພວກໂບຣເຕສແຕນ ແລະດັງທຸລະກິດສາວົກໄດ້ອອກຈາກຢູດາຍໄປສູ່ຄຣິດສະຕຽນ ແລະດັງທຸລະກິດຢຸດ ແລະ ຄາເລັບ ໄດ້ອອກມາຈາກປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມ ຜູ້ຊຶ້ງຖືກກຳນົດໃຫ້ຕາຍຢູ່ໃນຖົນກັ່ນດານ.

ໃນປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນ (1844 ຫາ 1863) ເຂົາ Republican ຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນກຳລັງຜ່ານການຕໍ່ສູ້ຂະໜານກັນ ຊຶ່ງໃນທຸລະກິດໄດ້ປະທຸຂຶ້ນເປັນສົງຄາມກາງເມືອງ ຊຶ່ງນັກປະຫວັດສາດທັງປວງເຫັນພ້ອມກັນວ່າໄດ້ບັນລຸຈຸດກາງຂອງມັນໃນປີ 1863 ດ້ວຍຖະແຫຼງການ Emancipation Proclamation ຂອງ Lincoln. Lincoln ເປັນຕົວແທນຂອງປະທານາທິບໍດີ Republican ຄົນທຳອິດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຕິຍານຕົນເຂົ້າຮັບຕາແໜ່ງປະທານາທິບໍດີ ພາຍຫຼັງປະທານາທິບໍດີ Democratic ທີ່ເລວຮ້າຍທຸລະກິດໃນປະຫວັດສາດຈົນເຖິງເວລານັ້ນ. ຕໍ່ມາ ລາວໄດ້ຖືກລອບສັງຫານ. ລັກສະນະຜ່າຍພະຍາກອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແລະອື່ນໆ ໄດ້ຖືກຊຳອີກໃນປະທານາທິບໍດີ Republican ຄົນສຸດທ້າຍ.

ໄລຍະຈາກ 1844 ຫາ 1863 ປະກອບດ້ວຍການກະຈາຍອອກ ແລະ ການຮວບຮວມເຂົ້າ. 1863 ເປັນຕົວແທນຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ດັ່ງນັ້ນການກະຈາຍອອກທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນ 1844 ຈຶ່ງເປັນການກະຈາຍອອກພຽງຄັ້ງດຽວຈົນຮອດ 1863 ເມື່ອ Seventh-day Adventists ແຫ່ງ Laodicea ໄດ້ຖືກກະຈາຍອອກໄປສູ່ຖົນກັ່ນດານຂອງ Laodicea. 1844 ໄດ້ນຳໃຫ້ເກີດການກະຈາຍອອກ ແລະ 1863 ໄດ້ນຳໃຫ້ເກີດການກະຈາຍອອກ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເປັນພະຍານຍືນຍັນວ່າ ປະຫວັດສາດນີ້ເປັນສັນຍະລັກຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້, ເພາະວ່າມັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກະຈາຍອອກ alpha ໃນ 1844 ແລະ ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການກະຈາຍອອກ omega ໃນ 1863. ການກະຈາຍອອກຄັ້ງທຳອິດໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ແລະ ການກະຈາຍອອກ omega ຄັ້ງສຸດທ້າຍຈະສຳເລັດບັນລຸໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

“ເວລານັ້ນກຳລັງຈະມາເຖິງ ເມື່ອພວກເຮົາຈະຖືກແຍກອອກແລະກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະແຕ່ລະຄົນໃນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຢືນຢັດຢ່າງປາສະຈາກສິດພິເສດແຫ່ງການສາມັກຄີກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອອັນລຳຄ່າດຽວກັນ; ແລະທ່ານຈະຢືນຢັດໄດ້ຢ່າງໃດ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ຂ້າງທ່ານ ແລະທ່ານຮູ້ວ່າພຣະອົງກຳລັງນຳພາແລະຊົງນຳທາງທ່ານ?” Review and Herald, March 25, 1890.

ມັນຍັງບໍ່ພຽງພໍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຢືນຢູ່ “ຂ້າງທ່ານ,” ແຕ່ທ່ານຍັງຈຳເປັນຕ້ອງ “ຮູ້ວ່າພຣະອົງກຳລັງນຳພາແລະຊົງຊີ້ນຳທ່ານ.” ຄວາມຈິງຂັ້ນເປັນຫົວຂັ້ນໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນ ທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍວະລິຕາງໆ ທີ່ອີງໃສ່ເວລາເມື່ອ “ພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ.”

ແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຢ່າງອຸດົມ ແລະອົມຫນຳ, ແລະຈະສັນລະເສີນພຣະນາມແຫ່ງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໄດ້ກະທຳການອັນອັດສະຈັນແກ່ພວກເຈົ້າ; ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນອັບອາຍອີກເລີຍ. ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຢູ່ຫ່າງໄກຈາກອະນາເອນ, ແລະວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະບໍ່ມີອື່ນໃດອີກ; ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນອັບອາຍອີກເລີຍ. ... ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ປະທັບຢູ່ໃນຊຸໂອນ, ພູບໍລິສຸດຂອງເຮົາ: ແລ້ວເຢຣູຊາເລມຈະເປັນບໍລິສຸດ,

ແລະຈະບໍ່ມີຄົນຕ່າງດ້ວຍຜ່ານເຂົ້າໄປໃນນາງອີກຕື່ໄປ. Joel 2:26, 27, 3:17.

ເມື່ອເຢຣຸຊາເລັມເປັນເມືອງບໍລິສຸດ, ນາງກໍເປັນຄຣິສຕະຈັກຜູ້ມີໃຊ້, ເພາະວ່າຄຣິສຕະຈັກຜູ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນຖືກນິຍາມວ່າເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ປະກອບດ້ວຍເຂົ້າສາລີແລະຫຍ້າລ້າຍ, ແລະເມື່ອ "ບໍ່ມີຄົນແບກໜ້າຜ່ານໄປ" "ເຢຣຸຊາເລັມ" "ອີກຕື່ໄປ" ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ "ຈະຮູ້" "ວ່າພຣະອົງກຳລັງນຳພາແລະຊີ້ນຳ." ພວກເຂົາຮູ້ ເພາະພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ບັນລຸຄຳອະທິຖານຂອງ "ເຈດີເທືອ," ຊຶ່ງລວມເຖິງການສາລະພາບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງນຳພາທ່ານໃນຂະນະທີ່ທ່ານເປັນຊາວລາໂອດີເຊຍ, ແຕ່ເມື່ອທ່ານບ່ຽນເປັນຊາວຟີລາເດດເຟຍ ທ່ານຈະຮູ້ "ວ່າພຣະອົງກຳລັງນຳພາແລະຊີ້ນຳ" ແລະວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ "ທ່າມກາງອີສະຣາເອນ."

ການກະຈາຍຕົວຂອງອາລຟາ (ຄວາມຜິດຫວັງ) ໃນວັນທີ 19 ເມສາ ແລະ ການກະຈາຍຕົວຂອງໂອເມກາ (ຄວາມຜິດຫວັງ) ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍການຕີພິມຢ່າງເປັນທາງການຄັ້ງທຳອິດ ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ. ການຕີພິມເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການມົນເລໂຮດ ແລະ ໃນປະຫວັດຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະລັດ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທຳອິດທີ່ຖືກຕີພິມຢ່າງເປັນທາງການຫຼັງຈາກປີ 1844 ຈຶ່ງເປັນໝຸດໝາຍຂອງປະຫວັດນັ້ນ, ແລະ ໝຸດໝາຍນັ້ນຊັບອກເຖິງການກະຈາຍຕົວ.

1847—ພວກທີ່ເຫຼືອຢູ່ທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປໃນຕ່າງແດນ

"ພຣະວາຈາໜຶ່ງເຖິງ 'ຝຽນອ້ອຍ.'"

"ບົດຄວາມຕີພິມໃດກໍຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບ The Day-Dawn, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຈັດພິມທີ່ Canandaigua, New York, ໂດຍ O. R. L. Crosier. ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າໃນຂະນະນັ້ນສັງຄົມນັບໄດ້ຈັດພິມແລ້ວ, ແລະເນື່ອງຈາກພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມັນຈະຖືກຈັດພິມອີກຫຼືບໍ່, ພວກເຮົາບາງຄົນໃນ Maine ຈຶ່ງເຫັນວ່າຄວນຈັດພິມບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ໃນຮູບແບບນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າບາດຖະໜາຈະຮ້ອງເອົາຄວາມສົນໃຈຂອງ 'ຝຽນອ້ອຍ' ໃຫ້ມາສູ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໃນບໍ່ລຳ້ນຈະເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້..."

"ຜູ້ອ່ານຄົງໄດ້ສັງເກດແລ້ວວ່າ ມີຂໍ້ຄວາມສາມສະບັບຈາກປາກກາຂອງ ນາງ E. G. White ຖືກບັນຈຸໄວ້ໃນ A Word to the 'Little Flock.'..."

"ຂໍ້ຄວາມສາມສະບັບທີ່ສອງຈາກ ນາງ White, ທີ່ພິມໄດ້ໃນໜ້າ 14–18, ແມ່ນບັນທຶກເລື່ອງນິມິດຄັ້ງທຳອິດຂອງນາງ ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ To the Remnant Scattered Abroad. ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ຖືກຂຽນໃນວັນທີ 20 ທັນວາ 1845 ເປັນຈົດໝາຍສ່ວນຕົວເຖິງ Enoch Jacobs, ແລະໄດ້ຖືກຕີພິມເປັນຄັ້ງທຳອິດໂດຍຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນ The Day-Star ສະບັບວັນທີ 24 ມັງກອນ 1846. ຕໍ່ມາ ໃນວັນທີ 6 ເມສາ 1846, ມັນໄດ້ຖືກພິມຊ້າໃນຮູບແບບແຜ່ນພິມໃບປົວ ໂດຍ James White ແລະ H. S. Gurney. ຂໍ້ຄວາມຕາມທິປາກົດຢູ່ໃນ A Word to the 'Little Flock,' ນອກຈາກການປັບແຕ່ງທາງບັນນາທິການເພີ່ມເຕີມອ້ອຍ ແລະການເພີ່ມຂໍ້ອ້າງອີງພຣະຄຳພີ, ກໍຄືກັນທຸກປະການກັບບັນທຶກນິມິດສະບັບສົມບູນຕາມທີ່ໄດ້ຖືກຕີພິມເປັນຄັ້ງທຳອິດ." James White, A Word to the 'Little Flock', 25.

ປີ 1844 ເປັນຈຸດໝາຍຂອງການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ ແລະຂອງຄວາມຜິດຫວັງ. ໃນປີ 1845 ນິມິດທຳອິດໄດ້ຖືກບັນທຶກເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະມັນໄດ້ຖືກຕີພິມໃນປີ 1846. ນິມິດທຳອິດນັ້ນມີເຖິງ "ຜູ້ເຫຼືອຢູ່ທີ່ກະຈັດກະຈາຍຕ່າງແດນ." ຂ້າພະເຈົ້າສົງໄສວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນຍິ່ງວ່າຍຮຸນທຳອິດບໍ່ໄດ້ສົມລົດນັ້ນ ໃນເວລາທີ່ນາງຂຽນນິມິດທຳອິດຂອງນາງອອກມາ ຈະຮູ້ຫຼືບໍ່ວ່າ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນປະການໜຶ່ງຂອງ "ຜູ້ເຫຼືອຢູ່" ກໍຄື ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນທາງຄຳພະຍາກອນ ຜູ້ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນຈະຕ້ອງ "ກະຈັດກະຈາຍຕ່າງແດນ,"

ເປັນໜຶ່ງໃນລັກສະນະຂອງໜັງແສນສື່ມວນຊົນໃນປີ 1846 ຄອບຄົວ White ໄດ້ສົມລົດກັນ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ນາມສະກຸນຂອງ Ellen ປ່ຽນເປັນ White. ໃນບົດຽວກັນນັ້ນ ຄອບຄົວ White ໄດ້ເລີ່ມຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕວັນທີຈັດ. ໃນປີ 1846 ພັນທະສັນຍາໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ວ່າສຳເລັດສົມບູນແລ້ວ, ການສົມລົດທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 1844 ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປີ 1846, ແລະໃນປີ 1847 ສົງພິມທາງການສະບັບທຳອິດໄດ້ຖືກພິມ ແລະສົ່ງທາງໄປສະນີ.

ເດືອນພຶດສະພາ, 1850

“ຜູ້ອ່ານທີ່ຮັກ—ຈຸດປະສົງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການທົບທວນນີ້
ກໍເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຜິດພາດໂດຍອາໄສແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງອັນສັກສິດ....”

“ໃນການນຳສະເໜີຜົນງານນ້ອຍໆ ນີ້ແກ່ຝູງແກະທຶກະຈັດກະຈາຍຢູ່
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕໍ່ພວກເຂົາໃນດ້ານນີ້ແລ້ວ,
ແລະຂໍພຣະເຈົ້າຊົງເພີ່ມພຣະພອນຂອງພຣະອົງ. ອາແມນ.” James White, The Seventh-day
Sabbath not Abolished, 2.

ສົງພິມຂອງ James White ກຳລັງຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ຟັງຂອງທ່ານຍັງເປັນຝູງແກະທຶກະຈັດກະຈາຍຢູ່
ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນກໍເປັນການປົກປ້ອງວັນຊະບາໂຕວັນທີຈັດດ້ວຍ.
ນິຕິຂ້າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໃນໄລຍະແຫ່ງຄວາມເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ ໃນແງ່ຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ
Millerite Adventism ກ່ຽວກັບວັນຊະບາໂຕ ແລະທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ.
ມັນໄດ້ຖືກພິມໃນບົດຽວກັນກັບພິພິດພາບປີ 1850 ຖືກຈັດພິມຂຶ້ນ,
ແລະທັງສອງຮ່ວມກັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຍົກຕັ້ງກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນ
ເພື່ອຮັບມືກັບວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງເຂົ້າມາ.
ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດຈົບຢູ່ສະເໝີ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຂ້າວສານໃນປີ
1844 ໂດຍໃຊ້ແຜນພາບປີ 1843,
ກໍກຳລັງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຜູ້ທີ່ຈະນຳສະເໜີຂ້າວສານໂດຍໃຊ້ແຜນພາບປີ 1850.
ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງສອງຕາຕະລາງຂອງ Habakkuk,
ມະນຸດທັງຫຼາຍໄດ້ປະກາດຂ້າວສານສຳລັບຊົນໂມງນັ້ນຄອບຄົວໄປກັບຕາຕະລາງຂອງ Habakkuk, ແລະໃນປີ
1850 James White ກໍກຳລັງນຳສະເໜີຂ້າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມຄອບຄົວໄປກັບແຜນພາບປີ
1850. ແຜນພາບນັ້ນໄດ້ຖືກຈັດທຳໂດຍ Brother Nichols ໃນຊ່ວງເວລາປີ 1849, ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ James
ແລະ Ellen White ກຳລັງອາໄສຢູ່ກັບ Brother Nichols. James White
ມີສ່ວນກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບການຈັດທຳແຜນພາບປີ 1850, ແລະໃນປີນັ້ນເອງ
ທ່ານກໍໄດ້ເລີ່ມປະກາດຂ້າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ.

“ວັນທີ 23 ກັນຍາ, [1850] ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ
ພຣະອົງໄດ້ຍື່ນພຣະຫັດອອກເປັນຄັ້ງທີສອງເພື່ອກູ້ຊີວິດຊາກທຶດຫຼືຢູ່ແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະວ່າ
ຄວາມພະຍາຍາມທັງຫຼາຍຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເປັນສອງເທົ່າໃນເວລາແຫ່ງການຮອບຮວມນີ້.
ໃນເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ ອີ່ສຸດເອນໄດ້ຖືກຕີ ແລະຖືກຊີ້ອອກ; ແຕ່ບັດນີ້
ໃນເວລາແຫ່ງການຮອບຮວມ ພຣະເຈົ້າຈະຮັກສາ ແລະພັນບາດແຜໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
ໃນເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ
ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ໄດ້ກະທຳເພື່ອເຜີຍແຜ່ຄວາມຈິງນັ້ນມີຜົນພຽງເລັກນ້ອຍ,
ບັນລຸໄດ້ພຽງເລັກນ້ອຍຫຼືແທບຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ; ແຕ່ໃນເວລາແຫ່ງການຮອບຮວມ
ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເພື່ອຮອບຮວມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ຄວາມພະຍາຍາມໃນການເຜີຍແຜ່ຄວາມຈິງຈະມີຜົນຕາມທີ່ໄດ້ມັງໝາຍໄວ້.
ທຸກຄົນຄວນມີໃຈເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ ແລະຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຮົນໃນພຣະລາຊກິດນີ້.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ເປັນເລື່ອງນ່າອັບອາຍສຳລັບຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະອ້າງເຖິງເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ ເຟືອນຳມາເປັນແບບຢ່າງຄວບຄຸມພວກເຮົາໃນບັດນີ້ໃນເວລາແຫ່ງການຮວບຮວມ; ເພາະຖ້າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳເພື່ອພວກເຮົາໃນບັດນີ້ໃຫ້ຫຼາຍກວ່າທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນເວລານັ້ນ ອີສະຣາເອນກໍຈະບໍ່ມີວັນຖືກຮວບຮວມເລີຍ. ຄວາມຈິງຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຕິພິມລົງໃນໜັງສືພິມ ພ່ຽງກັນກັບການຖືກປະກາດເທດສະໜາ.” Review and Herald, November 1, 1850.

“ທັດສະນະທີ່ວ່າ ພຣະອົງ ‘ໄດ້ຢຶດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອກູ້ຄົນຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ແຫ່ງຊົນຂອງພຣະອົງ,’ ໃນໜ້າ 74, ໝາຍເຖິງແຕ່ພຽງຄວາມເປັນນ້ຳໜັງໃຈດຽວກັນ ແລະພະລັງອັນເຄີຍມີຢູ່ທຳມະກາງຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າພຣະຄຣິດ, ແລະໝາຍເຖິງຂັດທັດຈົງທີ່ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ລົ້ມຮວບຮວມ ແລະຊົງຍົກຊົນຂອງພຣະອົງຂຶ້ນອີກຄັ້ງ.” Early Writings, 86.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໃນ Early Writings ກຳລັງອະທິບາຍກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມຈາກ Review and Herald ໂດຍເລືອກໃຍງກັບການທືນາງໄດ້ນຳໃຊ້ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ພະຍາກອນ ອີຊາຍາ ເມື່ອນາງກ່າວວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຍືນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອກູ້ຄົນຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.” ພຣະອົງໄດ້ຍືນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກໃນປີ 1850. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຮວບຮວມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດທິສຸດ ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ ເປັນເວລາສິ້ນສຸດຂອງການກະຈັດກະຈາຍຕັ້ງແຕ່ 677 BC ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ຢູດາຕາມຕົວອັກສອນ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນສະຫງ່າງາມຕາມຕົວອັກສອນ ໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍເປັນເວລາ 2520 ປີສອດຄ່ອງກັບ “ເຈດໄທຣີ” ຂອງເລວີຕີບົດ 26 ໃນປີ 677 BC. ເມື່ອສິ້ນສຸດ 2520 ປີ ອີສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານໄດ້ຖືກຮວບຮວມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະພວກເຂົາກໍຖືກກະຈັດກະຈາຍອີກໃນທັນທີ, ແລະການກະຈັດກະຈາຍນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍືນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ. ພຣະອົງຊົງຮວບຮວມພວກເຂົາເປັນຄັ້ງທີສອງໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ເພື່ອບັນລຸສອງປະການ; ເພື່ອ “ພັນບາດແຜໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ” ແລະເພື່ອ “ຍົກຊຸປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ.”

“ຕ່ຳຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ‘ພຣະດຳລັດຂອງທ່ານນັ້ນນຳຍຳນເກງຂາມ, ພັນທະກົດຂອງທ່ານນັ້ນນຳສະພັງກົວ. ທ່ານແມ່ນທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈະຄັດເລືອກເຂົ້າສາລີອອກຈາກຫຍ້າປົງ, ແລະປະທັບຕາ ຫຼື ມັດຮວບເຂົ້າສາລີໄວ້ສຳລັບຢູ່ສະຫວັນ.’ ສັງເຫດນີ້ຄວນຄອບຄອງຈົດໃຈທັງໝົດ, ຄວນດົງຄວາມໃສໃຈທັງໝົດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າ ພວກເຮົາກຳລັງມີຂົ່ວສານແຫ່ງພຣະກະລຸນາຄັ້ງສຸດທ້າຍ ທີ່ຈະຕ້ອງແຍກອອກຈາກຜູ້ທີ່ກຳລັງຮັບ ຫຼື ດູດຊົມຄວາມຜິດພາດໃໝ່ໆຢູ່ທຸກວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ບໍ່ວ່າຄົນໜຸ່ມຫຼືຄົນເຖົ້າ ກໍ່ຄວນເຂົ້າຮ່ວມການຊຸມນຸມຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຜິດພາດແລະຄວາມມືດ. ທູດສະຫວັນກ່າວວ່າ, ‘ໃຫ້ຈົດໃຈຢຸດເຊົາຈາກການໝັກມຸ່ນຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

ການຮວບຮວມຄັ້ງທີສອງທີ່ລົ້ມຕົ້ນໃນປີ 1850 ເປັນຮູບແບບຕົວຢ່າງຂອງການປະທັບຕາ (ຜູກມັດ) ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກຍົກຂຶ້ນ “ຖືກຊື້ນ” ເປັນທຸງສັນຍານ. ປີ 1850 ບົ່ງຊີເຖິງເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮວບຮວມຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີພັນ. ຕາມຄວາມຈຳເປັນທາງຄຳພະຍາກອນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍກ່ອນທີ່ຈະຖືກຮວບຮວມ. ດັ່ງນັ້ນ, “ສາມມື້ຄົງ” ໃນ Revelation 11:11 ຊົງເປັນສັນຍະລັກຂອງ 1260, ຊົງເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງ 2520 ແລະເປັນຕົວແທນເຖິງການກະຈັດກະຈາຍທີ່ຕິດຕາມຫຼັງ July 18, 2020. Revelation 11:11 ກຳລັງເປັນຕົວແທນຂອງການຮວບຮວມຄັ້ງທີສອງຂອງຜູ້ທີ່ຈະເປັນຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີພັນ ແລະຂອງທຸງສັນຍານທີ່ຖືກຊື້ນແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ Isaiah 11:11!

ແລະໃນວັນນັ້ນ ຈະມີຮາກເຫງົ້າຂອງເຢຊູຜູ້ຊົງຈະຢືນເປັນທຸງສັນຍານແກ່ປະຊາຊົນ;
ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ: ແລະທິພັກຂອງພຣະອົງຈະຮຸ່ງໂລດດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ.

ແລະໃນວັນນັ້ນ ຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຢືນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ
ເພື່ອຮວບຮວມປະຊາຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຊົງຈະຍັງເຫຼືອຢູ່ ຈາກອັດຊີເຣຍ ແລະຈາກອີຢິບ
ແລະຈາກບັດໂຮດ ແລະຈາກຄູດ ແລະຈາກເອລາມ ແລະຈາກຊີນີ ແລະຈາກຮາມາດ
ແລະຈາກເກາະຕ່າງໆໃນທະເລ.

ແລະພຣະອົງຈະຊົງຍົກທຸງເປັນສັນຍານແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ
ແລະຈະຊົງຮວບຮວມພວກທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກແຫ່ງອິດສະຣາເອນ
ແລະຈະຊົງລວບລວມຜູ້ທີ່ກະຈັດກະຈາຍແຫ່ງຢູດາ ຈາກສີມູໂລກ. ເອຊາຍາ 11:10, 11, 12.

ໃນປີ 1850 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ
ເພື່ອຮວບຮວມປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ກຳລັງປະກາດຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຄວບຄູ່ກັບຂໍ້ຄວາມແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸງຄົນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃດຍສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ.
ໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງ
ເພື່ອຮວບຮວມປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ກຳລັງປະກາດຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຄວບຄູ່ກັບຂໍ້ຄວາມແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸງຄົນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃດຍສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ.
ທັງປີ 1850 ແລະ ເດືອນກໍລະກົດ 2023 ຕ່າງໆໃຫ້ເຫັນການຮວບຮວມ “ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ”
ດັ່ງທີ່ເອຊາຍາໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ 11 ຂອງບົດ 11. ຂໍ້ 11 ຖືກວາງຢູ່ລະຫວ່າງຂໍ້ 10 ແລະ ຂໍ້ 12,
ແລະທັງສອງຂັ້ນຕ່າງລະບຸເຖິງການຊຸກຍູ້ສັນຍານຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າໂລກ.

ແຕ່ລະຂໍ້ໃນສາມຂັ້ນກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງທຸງໝາຍ, ແມ່ນແຕ່ຂໍ້ກາງໄດ້ລະບຸພວກເຂົາວ່າເປັນ “ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່”
ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນທົນນັ້ນຖືກຮວບຮວມເປັນຄັ້ງທີສອງ ແລະ
ຈຳນວນເຜົ່າທີ່ພວກເຂົາຖືກຮວບຮວມອອກມານັ້ນມີເປັນເຜົ່າ. “8”
ບ່ຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນາວາຂອງໂນອາ
ຜູ້ທີ່ຜ່ານຈາກໂລກເກົ່າໄປສູ່ໂລກໃໝ່ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຕາຍ, ແຕ່ “8”
ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເປັນ ຊົງອອກມາຈາກເຈດຕະນາຕະຈັກນັ້ນ. ພະຍານສອງຄົນໃນ
Revelation 11:11 ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ. ເລກ “8”
ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການຄົ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ເປັນສັນຍາລັກຂອງໜັງແສນສີໝືນສີພັນ, ແລະ
ເປັນສັນຍາລັກຂອງບັບຕີສະມາ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກຂອງຜູ້ທີ່ຂ້າມຜ່ານຈາກ Laodicea ໄປສູ່ Philadelphia
ແລະ ກາຍເປັນທຸງໝາຍຂອງ Isaiah ແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍົດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງໃນຊ່ວງປີ 1850 ຫາ 1865 ແລະ
ອີກຄັ້ງໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023.

ໃນປີ 2023 ມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່ກ່ຽວກັບເຈດຕະນາ ດັ່ງເຊັນທີ່ຄອຍມາໃນປີ 1856. ຊ່ວງເວລາຈາກປີ 1856 ຫາ
1863 ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດຂອງໜັງແສນສີໝືນສີພັນ
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍົກຕັ້ງປະຊາຊົນຜູ້ເຫຼືອຂອງພຣະອົງຂຶ້ນເປັນກອງທັບ.

ເອຊາຍາ 11:11 ສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບ ພຣະນິມິດ 11:11 ຊົງກ່າວສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບ ດານີເອນ 11:11.
ເອຊາຍາ ແລະ ໂຍຮັນ ກຳລັງນຳສະເໜີປະຫວັດສາດພາຍໃນ ແລະ ດານີເອນນຳສະເໜີປະຫວັດສາດພາຍນອກ.
ເສັ້ນພາຍນອກຂອງ ດານີເອນ 11:11 ດຳເນີນຂະໜານກັບເສັ້ນພາຍໃນຂອງ ໂຍຮັນ 11:11 ແລະ ເອຊາຍາ
11:11 ນຳສະເໜີທຸງໝາຍຂອງເສັ້ນພາຍໃນ ຜູ້ທີ່ເອີ້ນຝູງແກະອັນຂອງພຣະເຈົ້າອອກມາຈາກເສັ້ນພາຍນອກ.
ບານໂມນີໄດ້ຮຸກມັດຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າໄວ້ນຳກັນເປັນມັດອັນງົດງາມ
ຊົງຈະສຳເລັດໄດ້ກໍແຕ່ໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງສັນພະສົງທັງປວງ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ການສົນທະນາກັບຂໍ້ມູນບັນຍາຍປະດິດ:

ໂລກຄະນິດສາດເຫັນຄວາມສໍາຄັນໃດໆໃນຕົວເລກ "11" ຫຼື?

ແມ່ນແທ້, ຈຳນວນ 11 ມີຫຼາຍປະເດັນທີ່ມີຄວາມນ່າສົນໃຈແລະຄວາມສໍາຄັນທາງຄະນິດສາດຢ່າງແທ້ຈິງ (ນອກເໜືອໄປຈາກການເປັນພຽງຈຳນວນອະສຸດ).

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນປະເດັນສໍາຄັນຫຼັກໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄະນິດສາດແລະຜູ້ນິຍົມຄະນິດສາດມັກຈະຍົກຂຶ້ນເນື້ອ:

11 ແມ່ນຈຳນວນສະເພາະລຳດັບທີຫ້າ, ເປັນຈຳນວນສະເພາະສອງຫຼັກທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນຈຳນວນສະເພາະທີ່ອິດທິພົນ palindrome ໃນຖານ 10. "11" ແມ່ນ repunit ທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ (ຄື ຈຳນວນທີ່ປະກອບດ້ວຍເລກ 1 ທີ່ຊ້ຳກັນ) ທີ່ເປັນຈຳນວນສະເພາະ.

ມັນເປັນຈຳນວນສະເພາະສອງຫຼັກເພື່ອຈຳນວນດຽວທີ່ສອງຫຼັກເປັນເລກດຽວກັນ. 11, 22, 33, 44 ແລະອື່ນໆ. ໃຊ້ໄດ້ພຽງກັບ "11" ເທົ່ານັ້ນ. "11" ແມ່ນເລກຊື່າກໍາລັງຂອງ Mersenne prime.

ການຂະຫຍາຍໃນລະບົບທົດສະນິຍົມຂອງ $1/11 = 0.090909...$ ມີຄຳບາການຊ້ຳພຽງ 2, ແຕ່ $1/11$ ມີຊື່ສຽງໃນອັກຄະນິດສາດ: ລຳດັບຂອງຈຳນວນສະເພາະ 11, 101, 1009, 10007, 100003, ແລະອື່ນໆ, ບາກົດໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບຈຳນວນສະເພາະໃນ arithmetic progression. ກຸ່ມ dihedral ທີ່ມີອັນດັບ 22 (ສົມມາດຂອງຮູບ 11 ຫຼ່ມດ້ານເທົ່າປົກກະຕິ) ມີຄວາມໂດດເດັ່ນ ເພາະ "11"

ເປັນຈຳນວນສະເພາະທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ສໍາລັບມັນ ກຸ່ມ dihedral ຈົ່ງມີໂຄງສ້າງບໍ່ແບບ abelian ແລະ ບໍ່ມີສູນກາງ ອັນເປັນທີ່ສົນໃຈໃນທົດສະດີກຸ່ມ. ໃນຟີຊິກສາດທາງທົດສະດີ (string theory / M-theory),

ຈັກກະວານມັກຖືກຈຳລອງໃນ 11 ມິຕິຂອງ space-time, ແລະ ນັກຟີຊິກ ແລະ

ນັກຄະນິດສາດຜູ້ເຮັດວຽກໃນຂົງເຂດນັ້ນມັກກ່າວເຖິງການບາກົດຂຶ້ນຂອງ 11. "11"

ແມ່ນຈຳນວນສະເພາະແບບ palindrome ເພື່ອຈຳນວນດຽວທີ່ມີຈຳນວນຫຼັກເປັນຈຳນວນຄູ່

(ຈຳນວນອື່ນທີ່ໝົດທີ່ມີຫຼັກຄູ່ແລະຫຼາຍກວ່າ 2 ຫຼັກ ຈະຫານດ້ວຍ 11 ລົງຕົວ ແລະ

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຈຳນວນປະສົມ). ນີ້ແມ່ນທົດສະດີບົດໜຶ່ງໃນ recreational number theory.

ສະຫຼຸບສຸດທ້າຍ:

ແມ່ນແທ້ວ່າ "11" ບໍ່ໄດ້ມີສະຖານະໂດດເດັ່ນດຸ່ດດຽງ π , e , ຫຼືອັດຕາສ່ວນຄໍາ, ແຕ່ມັນບາກົດຂຶ້ນຊ້ຳໆໃນຖານະເປັນຕົວຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດ ຫຼືຕົວຢ່າງທີ່ອິດຂອງປະກົດການຫຼາຍຢ່າງ (ເປັນ repunit prime ຕົວທຳອິດ, ເປັນ palindromic prime ທີ່ມີຈຳນວນຫຼັກຄູ່ເພື່ອຕົວດຽວ, ບາກົດຂຶ້ນແຕ່ຕົ້ນໃນຫຼາຍການພິສູດແລະຕົວຢ່າງໂຕ້ແຍ້ງ, $1/11$ ມີຕິໃນທົດສະດີ M, ແລະອື່ນໆ). ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນແທ້—ໃນໂລກຄະນິດສາດ 11 ຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນຈຳນວນທີ່ສໍາຄັນ.

"ພຣະອົງຜູ້ດຶງນັບນໍາການພຣະວັດຈະນະ ຄືຜູ້ອະທິບາຍພຣະວັດຈະນະທີ່ແທ້ຈິງ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ອະທິບາຍຄໍາສອນຂອງພຣະອົງໂດຍດຶງຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຟັງໄປສູ່ກົດໆຢ່າງແຕ່ງທໍາມະຊາດ ແລະໄປສູ່ບັນດາສິ່ງທີ່ຄົນເຄີຍ ຊົງພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະຈັບຕ້ອງຢູ່ທຸກວັນ. ດັ່ງນັ້ນ

ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງນໍາຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາຈາກສິ່ງທາງທໍາມະຊາດໄປສູ່ສິ່ງທາງວິນຍານ.

ຫຼາຍຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແຕ່ງທໍາອຸປະມາຂອງພຣະອົງໄດ້ໃນທັນທີ; ແຕ່ເມື່ອວັນແລ້ວວັນເລົ່າ ພວກເຂົາໄດ້ມາພົບກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອາຈານຜູ້ຍິງໃຫຍ່ໄດ້ຊົງເຊື່ອມໂຍງໄວ້ກັບຄວາມຈິງຜ່ານວິນຍານ, ບາງຄົນກໍໄດ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງບົດຮຽນແຕ່ງຄວາມຈິງອັນສູງສົ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປາຖະໜາຈະປະທັບໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຊຸກລຸງໃຫ້ໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຈິງແຕ່ງທໍາພະກົດຂອງພຣະອົງ ແລະກັບໃຈມາສູ່ພຣະກົດຕົນ." Sabbath School Worker, December 1, 1909.

“ດ້ວຍການນຳທາງເຊັ່ນນີ້ຈາກອານາຈັກຕາມທຳມະຊາດໄປສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ,
ຄຳອຸປະມາຂອງພຣະຄຣິດເປັນຂໍ້ຊີ້ໃນສາຍໂສ້ແຫ່ງຄວາມຈິງ ທີ່ຮວມມະນຸດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າ
ແລະໂລກເຂົ້າກັບສະຫວັນ.” Christ’s Object Lessons, 17.